

Glønborg (KRF):

Efter Kristeligt Folkepartis opfattelse gør hr. Knud Linds forespørgsel om vandmiljøplanen i dag nøjagtig lige så megen nytte som det meste af alt det andet, hr. Knud Lind siger heroppe fra denne talerstol om miljøproblemer, og det er meget lidt – ja, altså ikke det, hr. Knud Lind siger, men den nytte, det gør.

Jeg ønsker absolut ikke at genere hr. Knud Lind. Hr. Knud Lind taler venligt og indtrængende til os alle, og derfor har man jo tværtimod trang til at beundre hr. Knud Linds flid, men en nøgtern overvejelse ville have kunnet overbevise hr. Knud Lind om, at hans forespørgsel ikke ville føre til andet end en gang snak, og jeg håber da ikke, det er den egentlige hensigt med forespørgslen.

Kristeligt Folkeparti har i miljøspørgsmål altid følt så stort et ansvar, at vi hellere medvirker til handling end bare til snak. Derfor arbejdede vi energisk med, da vi skulle have lavet en vandmiljøplan. Vi konstaterer, at vi har en vandmiljøplan, og den står vi stadig bag ved. Vi har i den en køreplan for, hvad vi vil foretage os i en kortere årrække, og jeg er helt enig med miljøministerens påpegning af, at vi er nødt til at affinde os med, at sager som dem, vi arbejder med her, tager tid. Der er ikke noget som helst behov for, at vi skal lave nye hovsaløsninger på dette område.

Vi har handlet ansvarsbevidst, da vi fik miljøplanen, og det har altid været Kristeligt Folkepartis holdning i denne sag og den holdning, vi har arbejdet ud fra, at vi skal være særdeles bevidste over for de miljøproblemer, vi har oplevet og set, men at vi også skal løse dem i et samarbejde med det erhvervsliv, herunder specielt landbruget, og de teknikere, som arbejder med tingene.

Jeg har derfor ikke nogen som helst lyst til at gøre, hverken som Fremskridtspartiet gør i deres dagsordensforslag, nemlig at nedvurdere det stykke arbejde, der hidtil er gjort, eller som SF vil med deres dagsorden, nemlig at fremjætte et stykke arbejde, som er i gang. Derfor vil jeg ikke stemme for nogen af de to dagsordensforslag.

Men på den anden side vil jeg sige, at hvis vi ikke alle sammen er opmærksom på de nye oplysninger, der stadig kommer frem på dette område, så snorksover vi jo, og det må vi sandelig ikke. Vi skal derfor selvfølgelig ikke vente med

at tænke til engang i 1990 eller 1992, eller hvor langt vi nu skal frem. Nej, vi skal hele tiden tænke, og vi skal hele tiden forholde os vågent, men kritisk til de oplysninger, der kommer frem.

Og man må sandelig sige, at der er kommet mange interessante oplysninger frem. Hvis disse oplysninger gav et billede af en absolut entydig udvikling væk fra det billede, som vi havde af miljøproblemerne og mulighederne, da vi lavede vandmiljøplanen, synes jeg, det kunne være rimeligt at fremskynde den handlingsændring, som vi har gjort klar til på et senere tidspunkt. Men man må jo anstændigvis sige, at de mest alarmerende oplysninger, der er kommet i den ene eller den anden retning, er blevet modsagt af oplysninger, som går i modsat retning. Derfor opfordrer jeg blot til, at vi stadig er vågne og stadig holder os klar til at foretage en justering på det tidspunkt, hvor vi er klar til det.

Men jeg føler mig faktisk tilfreds med den besvarelse, som miljøministeren har givet, fordi jeg mener, den er i overensstemmelse med den miljøpolitik, vi fik sat i gang i den forrige regering. Derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til at støtte nogen af de to dagsordensforslag.

Mogens Elvensø (FP):

Den 3. november 1988 behandlede Tinget Miljøministeriets redegørelse om mål og midler i miljøpolitikken. Allerede i december 1988 udsendte man bogen »Vor fælles fremtid«, der var en opfølgning af anbefalinger fra Verdenskommissionen om Udviklingen indtil År 2000. Den sidste af disse to indeholder opstramninger på praktisk talt alle punkter. Det er det, der har gjort os forskrækkede, og det er en af grundene til, at vi stiller forespørgslen i dag. På s. 128 står der i denne bog:

»Hvor andre lande måtte være skridt foran os i bestræbelserne på at opnå planens mål, bør Danmark hurtigt søge at følge efter.«

På den baggrund vil jeg gerne spørge Venstre og De Konservative, om det kan være rigtigt, at man er enig i den problemstilling, uanset hvor urimelige mange af målene er. Vi har jo set det før, f.eks. i forbindelse med asbesten, hvordan dårlig rådgivning har ført til Folketingets behandling af sådanne sager. Og Fremskridtspartiets advarsler er blevet ignoreret, ikke fordi de ikke var saglige, men, som vi også har hørt her i dag, kun fordi de kom fra Fremskridtspartiet.